

AM.

Fölté-
Var-
kéröl
fálik,
velet
ma-
énye
ó. A
benn
kla.
cson-
aezi,
s ki-
egy-
jövö

I. —
— P.
E. —
kjok

ira:

ada-
i.

et a
pesti
ado-
ünk
yűj-

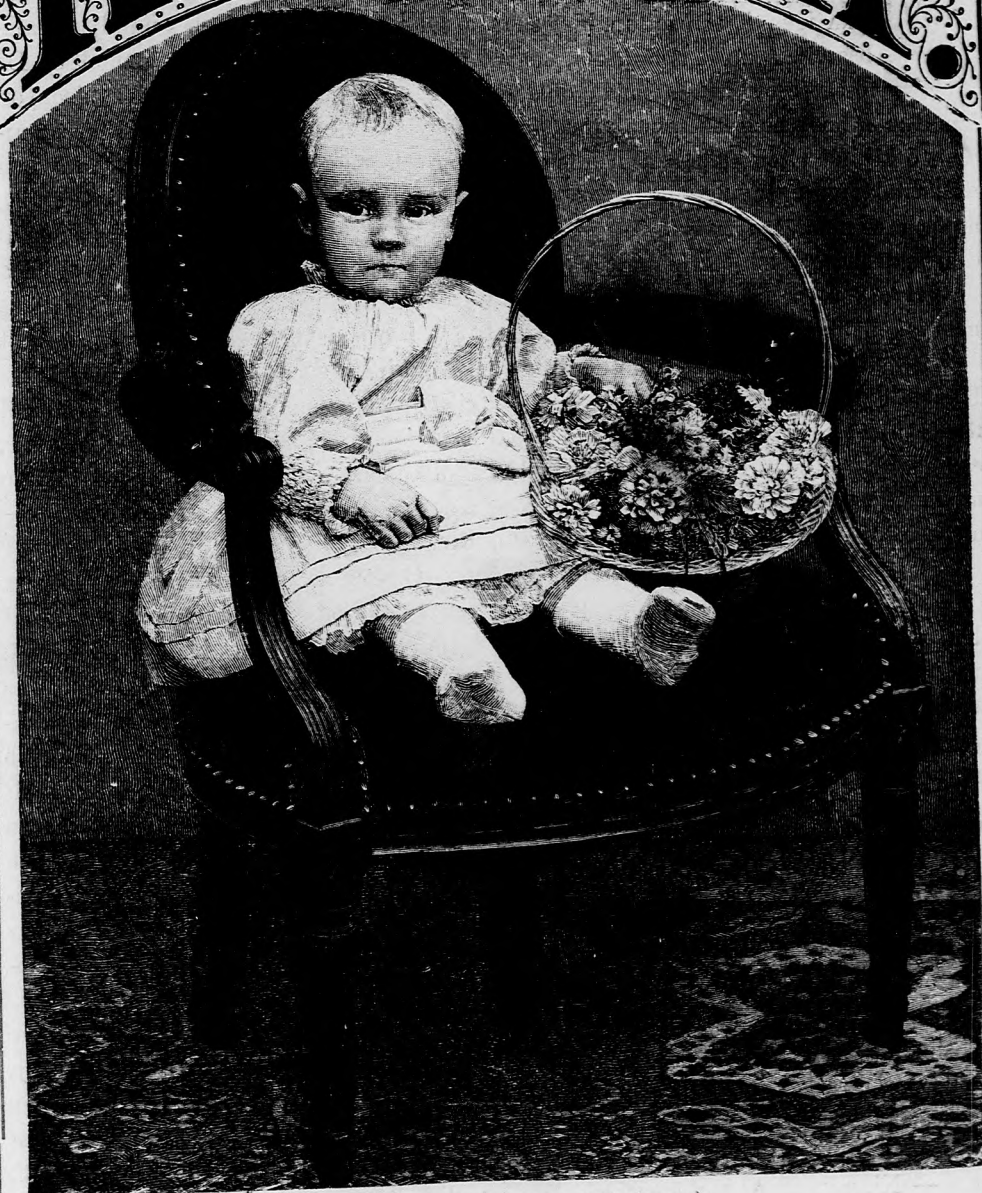
0

rült

i.

épület.

KIS LAP

FOTOGRAFUSNÁL. (Lásd a 239. lapon.)

XXXVIII. kötet, 15. szám. **Ára negyedévre 1 frt 40 kr.**
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. április 13-án.

LŐRINCZ BÁCSI VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

DORINA igen határozottan, biztosan beszélt. Akárki is láthatta, hogy ő egészen bizik a maga dolgában, tudja, hogy meg köll annak történni, amit ő kíván. Ezen különben nem is csodálkoztak, mert tudták, hogy az édes anyja már nem él, az atyjának ő az egyedüli kedvence s tehet vele amit akar.

Gyula nagy örömeire tehát a mama nem is ellenkezett, csak azt mondta:

— Jól van, szívesen bele egyezem. Hanem tudod kedves Dorinám, most rögtön Gyula mégsem mehet. Szükségem van egy-két napra, hogy rendbe szedjem holmiját, ha már hosszabb időre el köll mennie a háztól.

— Az természetes.

Igy hát csakugyan rendben volt minden s Gyula, bár különben csöndes, komoly gyerek volt, bizony-bizony majdnem ugrálni szeretett volna örömében. Hogy is ne! Még sohasem volt tul a kis városka határain; most is csak arra számított, hogy a szünet alatt újra bejárja azokat a régi helyeket, ahol már sokszor járt. S ime, egészen másképp lesz: eljut a fővárosba, látni fog sok szépet, érdekest, amiről eddig csak hirt hallott vagy könyvben olvasott. Ez már igazi szerencse.

Éppen tovább akarták fűzni a beszédet, hogy tisztába hozzák, mikor és miképp fog Gyula utra kelni, mikor Dorina félig ijedten, félig csodálkozva egy ruhaszekrényre mutatott és fölkiáltott:

— Ni, mi az? Abban a szekrényben

mozog valami! Világosan láttam, hogy az ajtó kinyílt és megint behuzódott.

A két kis leányka, aki oda simult volt a mamához, ijedten fölsikoltott. Az ő fejük tele volt mesével, s mindjárt valami rettenetes meglepetésre gondoltak. De a mama nem volt ijedős. Az bizonyos, hogy valami furcsa történt a szekrény ajtajával, maga is látta; mivel azonban sem mesékben, sem csodákban nem hitt, mindjárt sejtette, mi van ott, és azonnal meg is akart győződni. Oda ment tehát a szekrényhez és kinyitotta.

Flóra és Örzsike még egy nagyot kiáltottak, de aztán egyszerre nagyot kaczagott mindenki. Mert a szekrényből nem lépett elő sem veszedelmes sárkány, sem boszorkány, sem semmiféle irtóztató fenevad, hanem csak egy fülig vörös fiú — Rudi.

Ő volt az, semmi kétség. Ő bujt a vendég elől oda a szekrénybe, mikor azt látta, hogy már nincs ideje tovább futni. Mert Rudi barátunk nem szerette az olyan vendégeket, mint Dorina. Egyáltalában nem szívelhette az afféle nagyobb leányokat, mert azokkal csak a baja gyült meg mindig. Azokkal nem lehet igazán játszani, de még csak boszantgatni sem lehet őket, mint a kis Flórát vagy Örzsikét, mert csak nevetnek és kifognak az emberen, már tudni illik az olyan kis emberen, mint Rudi. Tapasztalta ő ezt már eleget. Egyszer azt mondta neki egy ilyen kényeskedő leányvendég: »No, hogy vagy, te kis borzas?« Már pedig ez nem járja egy ilyen diák emberrel szemben. Most is vagyok olyan ügyes és fürge, mint ti, pedig, hogy ott bujkált a szekrényben,

bizonyosan akart kim hallotta, h rosba hív maradnia. kezét és m sza rántot látták; elő

A m tréfásnak gon mond

— U gint esze kodás az,

Erre dott fele lennek ta Dorina vi

— A végre őt és ne fél gyok én szorkány. gondoltál

— C én csak tettem az

Eze nyájan ol elfelejtet annál in ugysis elé A nyája szölt ism

— ily, mer vethetter hogy Ru ismerke

bizonyosan megint nagyon borzas; nem is akart kimozdulni onnan; de mikor azt hallotta, hogy Dorina magukhoz a fővárosba hívja Gyulát, nehéz volt nyugton maradnia. Izgatottan mozdította meg a kezét és meglökte az ajtót. Hirtelen vissza rántotta ugyan, de már későn. Meglátták; elő kellett jönnie.

A mama egy csöppet sem találta tréfásnak ezt a dolgot és szigorú hangon mondá:

— Ugyan Rudi, mi jutott már megint eszedbe! Micsoda oktalan pajkoskodás az, hogy a szekrényben bujkálsz?

Erre Rudi barátunk nem igen tudott felelni és szörnyű módon kellemetlennek találta az állapotát. De a kedves Dorina vidáman szólt:

— Ahá, ez hát a Rudi? Csakhogy végre őt is láthatom! No, jőjj közelebb és ne félj tőlem. Hiszen látod, nem vagyok én a vasorru bába, sem hétfejű boszorkány. Pedig bizonyosan olyasminék gondoltál, ugy-e, azért bujtál el?

— Oh ... dehogya ... dehogya ... én csak ... izé ... siettem ... eltévesztettem az ajtót.

Ezen a furcsa kifogáson aztán mindnyájan olyan nagyot nevettek, hogy egészen elfelejtették a Rudi tette helytelenségét, annál inkább, mert vadóc viselkedésért ugyanis eléggé meglakolt a nagy felsüléssel. A nyájas, kedves rokon aztán vidáman szólt ismét:

— Tulajdonképen nagyon jól is van így, mert különben még valami hibát követhettem volna el. Most már tudom, hogy Rudi sem igen kívánt velem megismerkedni, pedig ha véletlenül ő akad

először élém, talán őt kértem volna el a mamától. Pedig alkalmasint nem szeretne Budapestre jönni.

Rudi nem igen tudta, mit válaszoljon. Mondja-e, hogy de bizony szeretne. Vagy pedig legyen büszke vitéz? Mégis inkább erre szánta el magát, ámbátor kissé akadozva mondá:

— Oh ... a tanár ur azt mondja ... hogy Budapest nem egészséges és nem is kellemes a meleg nyári időben.

— Persze, persze, és te nem is kívánczol oda. Te már sokkal különb városokat láttál, te már nem vagy kíváncsi a fővárosunkra.

— Azt ... azt nem mondom, sőt talán ... én nem bánám ...

Várta, hogy majd kisegítik a zavarból, de azt ugyan hiába várta. Dorina, úgy látszik, annyiba vette a dolgot, hogy már el van intézve, nem szükséges többet beszélni róla. Egyébre fordította a beszédet, aztán lassanként indulóra készült, elbucúzott, de arról egy szót sem szólt, hogy Rudit is meghívja. Gyula, meg a leánykák és a mama nagy szivességgel kísérték ki a kedves vendéget, aki a kocsi-ból még így kiáltott:

— Kedves nénikém, én még ma beszéllek atyámmal a Gyula dolgáról és holnap vagy holnapután biztosan kapnak levelet tőlem. Majd megirom pontosan, mikor induljon Gyulácska, mert eléje küldök valakit a vasuti állomásra, különben nem boldogulna mindjárt a nagy városban.

Mikor Gyula és testvérkéi visszatértek szobájokba, Rudi ott feküdt a pamlagon és a vánkosba rejté arcát. Nem lehetett tudni, sir-e vagy mérgekedik. De

az bizonyos, hogy jó kedve nem volt, mert mikor Örszike oda ment hozzá és kérte, hogy most már olvassák tovább a mesét, haragosan elkergette a meglepett kicsikét.

— Eh, ne alkalmatlankodjál mindig azzal az ostoba mesével! Itt volt az a kedves drágalátos rokon, mért nem meséltetél vele magadnak?

— Ugyan Rudi! szolt Gyula. Miért beszélsz így arról a kedves Dorináról?

— Jaj de kedves! No bizony! Persze, neked most már nagyon kedves, mert téged meghivott magukhoz.

— Anélkül is kedvesnek mondanám. Azt pedig nem is valami nagyon szeretem, hogy csak engemet hívott; jobb szeretném, ha te is jönnél.

— Az ám, aki hiszi! Csak hogy magad sem hiszed, amit mondtál.

— Már hogy beszélhetsz így! Hogy ne hinném, mikor sokkal kellemesebb volna, ha együtt lehetnénk ott.

— Soh'se erőlködjél! Tudom én, hogy örülsz, hogy csak téged hívott meg.

Gyula megharagudott s hevesen felelé:

— Mondtam már! Azt szerettem volna, ha mind a kettőnket hiv meg!

— Csak hogy én meg nem hiszem.

Most már aztán Gyula nagyon megharagudott. Mindenki tudhatta, hogy ő

igazat szokott beszélni, és ime, a saját testvére hazugsággal és képmutatással vádolja! Kicsi hija volt, hogy mérgesen nem felelt. Már oda is fordult Rudihoz és egészen elvörösödött haragjában. De az utolsó pillanatban mégis leküzdötte indulatát, vállat vont és kiment a szobából.

— Megharagudott, mert kitaláltam az igazat, dörmögte Rudi keserűen.

De ebben alig-ha volt egészen igaza. Mert Gyula a mamához sietett

és egészen szeliden mondá:

— Kedves mamácskám, mi a Dorina lakás-czime Budapesten?

— Mindjárt kikeresem, kedves fiam. Fölirta... itt van: »Városligeti fasor, 120-dik szám«. Nem laknak ám bent a

GAZDAG ÉS SZEGÉNY. (Lásd a 230. lapon.)

szük utcák
szép kerti k

— M
Eszembe j
írni Doriná

— Ug
valód? Ne
mert nem e

van Gyulá
mert Gyul
levelet. A
szólt:

»I
arra k
véért.
láttam

szűk utcákban, hanem a külső részben, szép kerti házban. De miért kérde?

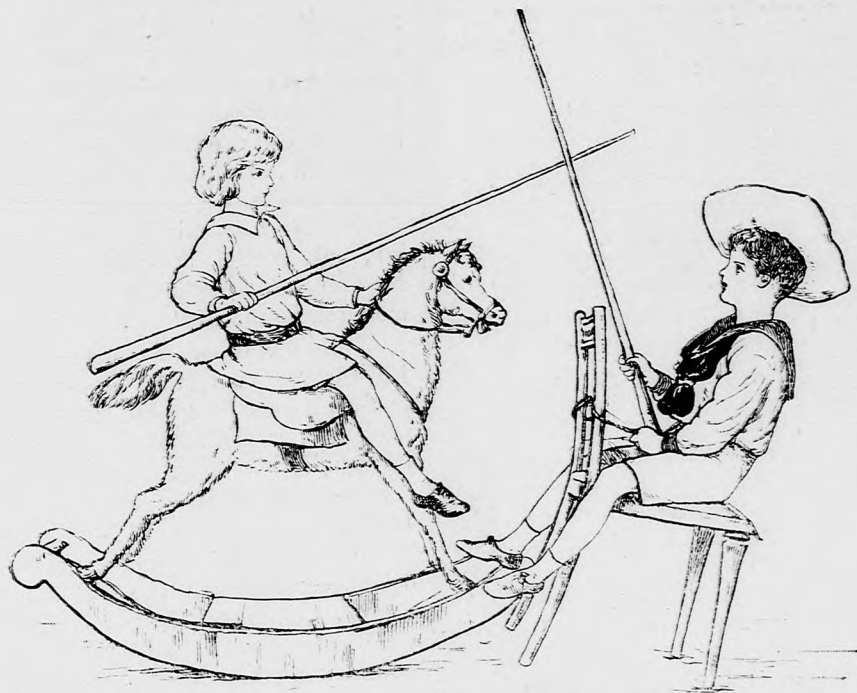
— Majd megmondom, anyácskám. Eszembe jutott valami. Levelet akarok írni Dorinának.

— Ugyan mi lehet oly sürgetős írni valód? Ne gondoldj valami oktalanságra, mert nem engedem meg, hogy haszontalan

irka-firkával boszantsd azt a kedves jó leánykát.

— Oh dehogy! Előbb megmutatom a levelet és nem küldöm el, ha anyácskám nem engedi.

Az ilyen őszinte s nyílt beszéd ellen a mamának nem lehetett semmi kifogása. De csakugyan kíváncsi volt, mi írni valója

LOVAGJÁTÉK. (Lásd a 231. lapon.)

van Gyulának. Nem köllött sokáig várnia, mert Gyula kevés idő múlva már hozta a levelet. A mama elolvasta s a levél így szólt:

»Kedves Dorina! Legelőször is arra kérek, hogy ne haragudjál a levélért. Csak azért mertem írni, mert láttam, milyen szives és jó vagy.

»Nagyon, de nagyon megörültem, mikor azt hallottam, hogy oda mehetek hozzátok a szép fővárosba. De mégis mást gondoltam és most arra kérek, nagyon szépen kérek, hivjad helyettem a Rudi testvéremet. En szivesen átengedem neki a helyemet. Majd ha egyszer ismét találkozunk, megmagyarázom, miért kérem ezt; leírni nem

tudnám olyan jól. Csak azt tudom, hogy ha én megyek, akkor Rudi nagyon szerencsétlen lesz és így aztán nekem sem lehet igazi örömem. Majd egyszer valamikor, máskor, talán rám is kerülhet a sor, ugy-e?

»Rudi nem tudja, hogy ezt a levelet írom; azért ha azt írnád, hogy ne én menjek, hanem ő, hát akár azt is gondolhatja, hogy ezt te kívánod, így aztán még inkább fog örülni.

Még egyszer igen kérlek, tedd meg, mindig hálás leszek érte és maradok szerető rokonod: *Gyula*«.

(Folytása következik.)

GAZDAG ÉS SZEGÉNY.

(Képpel a 244. lapon.)

BOLDOG *fiu, boldog kis lány —*
Oh, van ilyen, van akárhány!
Gondjuk kevés, bajuk semmi,
Mindig van mit inni-enni;
Bővebben van csemegéjük,
Mint másoknak kenyérgékjük,
Játékszerük, szép ruhájuk,
Selyem-párnás ágyacskájuk.
Mily derék, ha szívük is van,
Mely a szegényért is dobban,
Akivel híven megosztják,
A játékot, a cukorkát,
Es hegyébe a kezébe
Csusztatnak is egy piczulkát.

GYALOG-KOCSIKÁZÁS.

(Képpel a 236. lapon.)

NEM volt nagyobb kívánsága mostanság a három testvérnek, Milikének, Tinikének és Anikának, mint hogy nekik is legyen olyan ügyes kis gyalogkocsijok, a melyet nem rég Andoréknál láttak, mikor ott jártak látogatóban.

Hallotta is apa, mama eleget a könyörgést és végre egy napon nagy lett a három testvér öröme, mert ott állt a kis

kedves kocsi az udvaron; de annál inkább meg voltak akadva, mikor apa így szólt:

— Nagyon ne örüljétek előre, mert még nem bizonyos, mi lesz a vége. Teljesítettem a kérésteket, de csak próbaképen. Attól tartok, nem tudtok jól játszani ezzel a kocsiával. Most tehát három napig csak próbaképen a tietek. Ha látom, hogy csakugyan nem tudjátok jól használni, vissza küldöm.

Ez már aztán rejtélyes beszéd volt. Semmikép sem tudták megérteni, mit gondol apa. Össze ültek, tanakodtak, de hiába. Arra nem gondolhatott apa, hogy talán hamarosan elrongálják, összetörik a kis kocsit; egyikök sem volt afféle Rontó Pál, aztán meg a kocsi nem is volt valami törekeny, gyöngye portéka.

— No már mindegy, ki nem találjuk, mit gondol apácska, szólt Milike. Később talán eszünkbe jut. Most már menjünk kocsikázni!

Mentek is és nagyon jól mulattak. Először Milike volt a lovacska, Dinike pedig a kocsis és Anikó állt hátul mint inas. Mikor aztán Milike már elfáradt, így szólt:

— Most már te leszel a lovacska, Dinike.

Csakhogy Dinikének ez nem tetszett, ő jobb szeretett ott ülni a kocsiban. Anikó úgy találta, hogy Milikének igaza van s már-már közel voltak hozzá, hogy össze pöröljenek, mikor Milike így szólt:

— Ha apácska megtudja, hogy össze pöröltünk a kocsi fölött, alkalmasint el is veszi tőlünk.

Ekkor mindháromnak egyszerre támadt ugyan-egy gondolatuk.

— Oh, most már sejtem, mit értett apácska azokkal a furcsa szavakkal, szólt Anikó.

— Ugy gondolom, én is értem, monda megszelidülve Dinike.

Nem is pörölt tovább, hanem jó kedvvel beállt lovacskáknak. Azután pedig Ani-

kó lett a lovacska, de csak rövid ideig, mert ő volt a legkisebb és a leggyöngébb.

Elmult a három nap s a negyedik reggelen apa maga elé hívta a három testvért, számoljanak be apróra, hogy mulattak a kocsikával?

El is mondták apróra.

— Felváltva mindegyikünk hol lovacska, hol hol kocsis, hogy mindegyiknek jusson a nehezebből is, a kellemesebb részéből is.

— Így már jól van, felelé az apa. Látom, hogy megértettetek, amit mondtam, s megérdemlitek az újjátékszert. Így tehát meg is tarthatjátok és remélem, ezentúl is jól fogjátok tudni használni.

LOVAGJÁTÉK.

(Képpel a 229. lapon.)

*MŰVELT úri gyermekeknek
Tudománya nem hiányos:
Történetet tanultak már
A kis Bandi s bátyja János.*

*Nem titok, hogy mint küzdött meg
Mátyás király Holubárral,
Mint veré le lovag Pázmányt
S békíté meg három várral.*

*Dárda feszült dárda ellen
Középkori lovagtornán,
Két seprőnyél gyerek kézben
Cselekszik most ilyenformán.*

*Ló csak egy van, az is fából,
Bandi lovag kap fel rája;
Jánoskának a loagnak
Csak egy szék a paripája.*

*És küzködnek, viaskodnak
Nagy vitézül mind a ketten —
S úgy kiveti a nyeregéből
Bandi Jánost — csak úgy nyekken.*

A CSUF KIRÁLYKISASSZONY.

— Mese. —

EREMTŐ jó Uram, de förtelmes!
Soha ilyen csuf gyereket!

— Az már igaz! És ez legyen királykisasszony?

— Igazi szerencsétlenség!

Így sugtak-bugtak mindnyájan a királyi palotában, mikor a kis királykisasszony született. Ő maga persze nem tudott felőle semmit, mert ott feküdt az aranyos bölcsőben és hol aludt, hol meg sirt-rítt, már mint az afféle csöpp gyerek szokott, aki még nem tud semmi egyebet. A kis királykisasszonynak még jó is volt, hogy nem értett semmit, mert még a király is így szólt:

— Vigyétek el ezt a förtelmes jószágot, és majd csak akkor hozzátok ismét élémbe, ha egy kicsit megszépült. Szörnyőség, hogy nekem ilyen csuf leányom legyen!

— Ne busuljon rajta olyan nagyon, felséges királyom, biztatta a dada. A csuf gyerekekből lesznek ám a legszebbek.

Már én bizony nem tudom, hogy csakugyan így van-e? Meglehet, hogy rendszeren így van. De a királykisasszonynál sehogy sem akart igaz lenni. Sőt éppen ellenkezőleg, minél inkább növekedett a királykisasszony, annál rutabb lett, úgy, hogy az emberek közt már példabeszéddé lett:

— Csuf mint a királykisasszony.

A király szörnyű módon boszankodott, de még a királyné is, meg valamenyi dada, nevelőnő a palotában. Meg is próbáltak mindenfélét, hogy segítsenek

a bajon. A király összehívta az ország összes tudósait, akik mondtak is sok bölcs tanácsot; de az sem használt semmit. Mosdatták a királykisasszonyt márcziusi hóval, fűrésztötték májusi fris harmatban, de csak nem lett az szebb egy csipetnyit sem.

— Mind hiába! sohajtá a királyné busan. Mily szerencsétlenség!

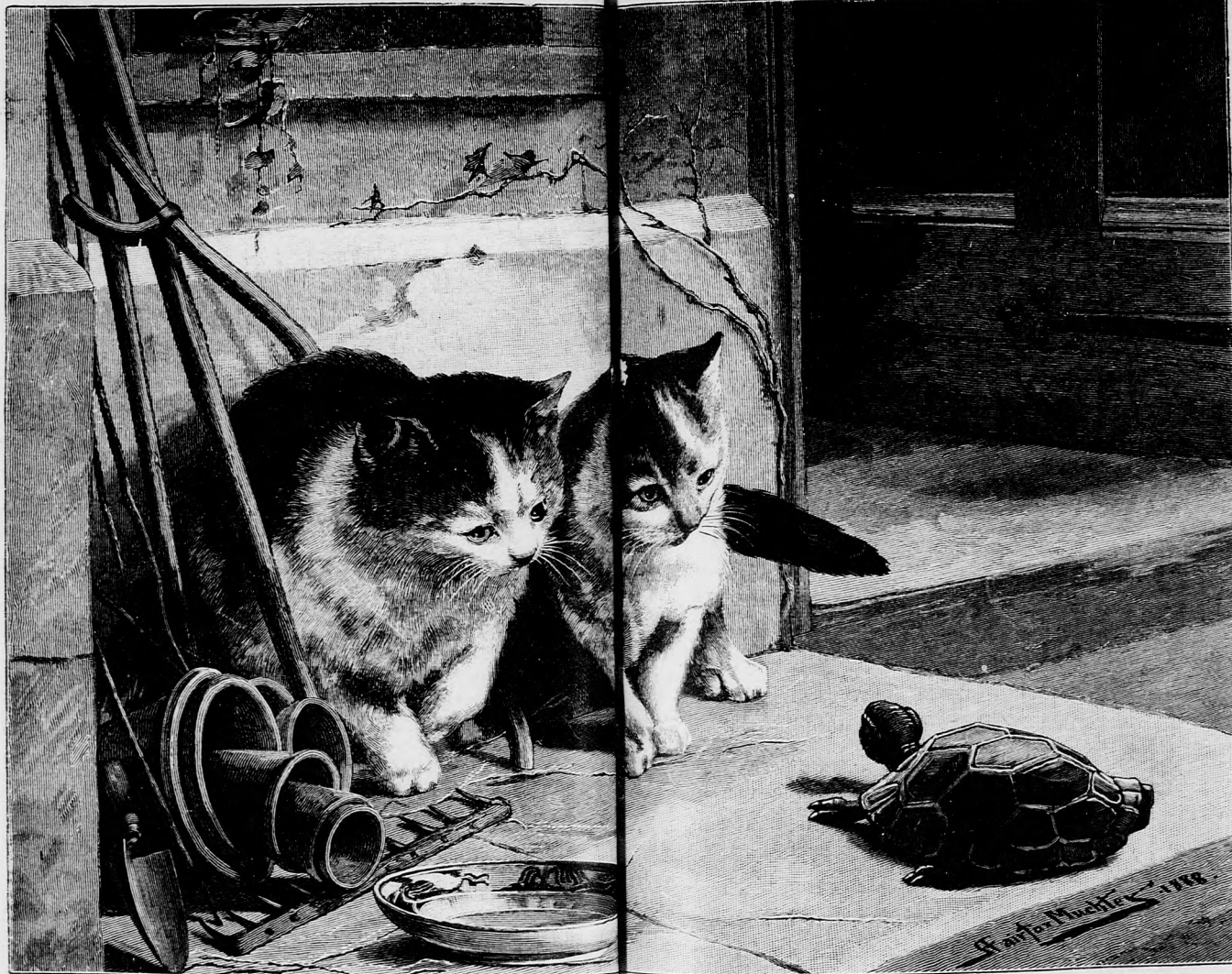
— Rettenetes szerencsétlenség! sohajták az udvarhölgyek keserves zokogással.

Mert ha a királyné szomorú, akkor az udvarhölgyeknek is sirniok kell, az már világos. Az urak pedig szomorúak és mogorvák valának, miként a király maga. Egy szóval, csupa merő szomorúság és siralom volt az egész fényes királyi palota.

Csupán csak egy nagy fehér macska, a kis királykisasszony kedves macskája, nem busult. Tőle úgy sem kértek tanácsot, aztán ő szerette a kisasszonyt olyan rutnak is amilyen volt; a királykisasszony is szerette a cziczát így hát nem volt semmi baja.

Most meg éppen látogatót is várt, a nagy fekete cziczakomát, a ki a szomszédos kastélyból ígérkezett egy kis jó ozsonnára. És a szomszédos kastély egészen közel volt, de aki benne lakott, akár száz

mérföldnyire is lakhatott volna, mégsem lett volna messzebb a királyi palotától. Mert a ki ott lakott, az a király nagynénje volt, egy igen igen öreg asszonyság, a ki soha ki nem járt a kastélyából és sem-

GYANUS VENDÉGEK a 239. lapon.)

mit sem törődött azzal többé, hogy az emberek mit csinálnak, hogy bajoskodnak odakint a nagyvilágban. Hire volt, hogy roppant bölcseség lakozik a százesztendő Herczegasszonyban és néha-néha

el is ment egy-egy ember hozzá, hogy tanácsát kérje. De bizony rendesen nem követte a jó tanácsot, mert az többnyire igen nehéz volt. Az emberek pedig csak az olyan jó tanácsot szeretik, mely könnyü segítséget ígér nagy bajnak. Ilyen tanácsot pedig az öreg hercegasszony nem adott, mert az nem lett volna igazi jó tanács.

A király és a királyné minden esztendőben egyszer látogatták meg a vénséges nagynénit, csak úgy tisztesség okáért, mert illik a fiataloknak tisztelni az öregeket. Az öreg néni nem igen bánta volna, ha nem jönnek is; mert eleinte sokszor kérték tanácsát, de soha sem követték; most hát már nem is szólt bele a király és a királyné dolgába. Ezek meg nem bánták, mert ha valaki király, hát már csak van esze is hozzá, elvégzi maga is a dolgát.

De a förtelmes királykisasszony fehér cziczája és a vénséges nagynéni fekete cziczája nem érték be az olyan ritka és feszes látogatással, hanem gyakran átsétáltak egymáshoz egy kis ozsonnára és jószomszédi fecsegésre.

Most is, hogy a fekete czicza megjött és jóízűen nyaldosták a pompás tejfölt, — mert a királyi macska bizony

nem iszik holmi közönséges hig tejeckét, — bárátságosan elcsevegtek.

— No's, mi ujság nálatok? kérdé a fehér czicza.

— Nálunk? Nálunk soha sincsen semmi ujság. Hiszen tudod, az én öreg herczeg-asszonyom már olyan roppant öreg, hogy ki sem mozdul a szobából. Csöndeskén éldegelünk, s csak akkor hallok valami ujságot, mikor ide látogatok el. Ti itt csupa fényben és multságban éltek.

— Hagyd el! Itt még szomorúbb a világ, mint nálatok; mert ti legalább nem sirtok örökké, mint mi a szegény kis királykisasszony miatt.

— Hogyan? Talán nagy beteg szegényke?

— Ha csak az volna! Azon tudnának segíteni a tudós doktorok. De olyan baja van, hogy nem segít rajta teremtett lélek.

— Ugyan micsoda?

— Hát az, hogy olyan förtelmes csunya, hogy nincs párja az egész országban, már legalább azt mondják.

— No bizony! Hát van ember, aki nem csunya? Én csufnak találok valamennyit. Hát van-e valamelyiknek olyan szép puha szőre, olyan finom éles körme, mint nekünk? Látnak-e a sötétben oly jól, mint mi?

— Igazad van. Hiszen én nem is törődöm vele. Csak ugy szeretem kis királykisasszonyomat, mintha tündérszép volna. De neki mégis csak baj az, mert még a szülei sem szeretik. Pedig ő szegényke szívesen megtenne akármit, csak már szép tudna lenni.

— Hát mért nem látogatja meg az én

öreg herczeg-asszonyomat, aki neki déd-nagynénje? Majd tudna az jó tanácsot. No, majd meglátjuk, mit tehetünk ebben a dologban.

Hogy történt, hogy nem: azt én nem tudom; de még talán más sem tudja egészen bizonyosan; — elég az hozzá, hogy megtörtént. Másnap vagy harmadnap a csuf királykisasszony oda szaladt az apjához és így szólt:

— Felséges apám és királyom, képzeld csak, mi történt!

— No már ugyan mi történt volna? Veled ugyan semmi sem, mert csak olyan madárijesztő vagy, mint eddig.

— Igen ám, de már nem leszek az! Már tudom a módját!

— Azt magam is szeretném tudni. Ugyan ki sughatta meg?

— Azt nem tudom. Bizonyosan valami jó tündérke. Mert azok szoktak olyan különös módon küldeni izenetet.

— Talán bizony neked is izentek?

— Bizonyosan. Hogy is lehetne más-kép? Az imént bementem a cziczuskám külön szobájába, hogy mulassak vele, hát nem láttam sehoh, de helyette egy nagy fekete macska volt ott. Nagyon megijedtem, de aztán láttam, hogy szelid jószág, hozzám jött, kedvesen dorombolt s mikor lehajoltam hozzá, láttam, hogy vékony selyemszállal egy piczike levélke van a nyakára kötve, a levél pedig nekem van czimezve.

— Hm, hm! Ez már csakugyan nevezetes! szólt a király nagyon komoly képpel. Ilyen levélposta nincs az én országomban, de még a hírét sem hallottam. És aztán mi van abban a levélben?

— V
én nem é
tem, hogy
tani, ha m

— A
hát, mit t

A ki
velet és a
képet vag

— E

retem a v

De hát lá

Fölt

Igy szólt

— I
rály. Há

vagyok a

bizonyos

eszem; d

zem a k

Há

szólt:

—

világos.

nagyon

De olya

legyen,

— Valami nagyon szép, csakhogy én nem értem egészen jól. Csak azt értem, hogy mindenki gyönyörűnek fog tartani, ha megteszem, amit a levél tanácsol.

— Az már valami! Hadd lássam hát, mit tanácsol?

A király átvette az aranyos szélű levelet és amint belenézett, kissé savanyu képet vágott.

— Hm! Versben van írva. Nem szeretem a verset, sokszor nehéz megérteni. De hát lássuk, hogy rimel.

Föltette a pápaszemét és elolvasta. Így szólt a vers:

Legrutabb vagy az országban,
De ez ellen orvosság van:
A legszebbnek fognak látni,
Ha olyanná tudsz majd válni,
Mint a tiszta, fehér liljom,
Mint harmat a virágszirmon,
Mint igazi drágakő,
Mint szinarany tündöklő,
Mint mosolygó napsugár,
Melyre fű-fa, ember vár.
Légy magad egy drága kincs,
Olyan, melynek párja nincs.
De ezt mástól nem kérheted,
Mind csak magad szerezheted.

— Nem mondtam? dörmögte a király. Hát már ugyan ki érthesse ezt? Én vagyok az első ember az országban, hát bizonyos, hogy nekem van a legtöbb eszem; de mégsem értem. No, megkérdezem a királynétől, hogy ő érti-e ő?

Hát nagy örömeire a királyné így szólt:

— Hogy ne érteném? Hiszen nagyon világos... és igaza van. Eddig, mivel olyan nagyon rut, nem sok gondunk volt rá. De olyan ruhát kell rá adni, mely tiszta legyen, mint a liljom, tele legyen drága-

kövekkel, arany himzéssel, hogy ragyogjon, mint az aranyos napsugár. Csak az a furcsa, hogy neki magának köll ezt elkészíteni... de ez is helyes... hadd fáradjon, neki lesz nagy haszna belőle.

Most már a király is értette. Persze, hogy úgy van. A királykisasszony maga fonjon, szőjjön, varrjon magának olyan fényes tündöklő ruhát, melyhez hasonlót még nem láttak, úgy hogy a ki megpillantja, szinte megvakuljon bele, mint aki a napba néz. Így aztán nem fogják látni a királykisasszony rutságát.

Mindjárt rá is szoritották dologra a királykisasszonyt. Messzi országokból össze szedtek mindent, ami csak legfinomabb és legdrágább, s a királykisasszony font, szőtt, varrt s mikor az első ruha elkészült, fölékitette a legragyogóbb gyöngökkel, gyémántokkal. Aztán felöltötte.

De az első ruha nem sikerült. Aki látta, mind így suttogott:

— Jaj de gyönyörű ruha! Milyen kár, hogy olyan rut, aki viseli. Így még sokkal rutabbnak látszik.

Meghallották ezt a király is, a királyné is.

— Se baj no, majd jobban sikerül a második.

De bizony sem a második, sem a harmadik, sem a tizedik nem birt olyan varázs erővel, hogy széppé tette volna a királykisasszonyt. A király dühösen tombolt mérgében, a királyné majd holtra sirta magát kétségbe-esésében. Csak a királykisasszony, — az szeliden mosolygott.

Mert mi alatt sokszor egymaga dolgoztatott, elő-elővette azt a rejtélyes leve-

let, újra meg újra elolvasta és elgondolkozott rajta. És lassan-lassan megértette.

Nem mondja ez egy szóval sem, hogy ruha, külső czifraság legyen az, aminek tisztának köll lenni mint liliomnak, igaznak mint a drágakő és szinarany, örömnnyujtónak mint a napsugár... Másra czéloz ez... a lélekre, tiszta szivre, igaz

jóságra, olyan kincsre, melyet az ember magában visel és csak maga szerezhethet meg. Megpróbálom, megszerzem.

És nem készített többé ragyogó czifra ruhát. Hanem jóra, nemesre művelte szívét, lelkét; okosságra az elméjét. Lassan-lassan mind többen tapasztalták, milyen áldott jó a királykisasszony; ahol meg-

GYALOG KOCSIKÁZÁS. (Lásd a 230. lapon.)

jelent, ott megszűnt a baj, szenvedés; mindenkin segített bőkezűséggel, okos tanáccsal; szavában, tettében bizni lehetett, mint a szinaranyban; lelke tiszta és ártatlan volt, mint a liliom; s a hol csak megjelent, földerült minden, mint a hova besüt a mosolygó napsugár. Soha többé senkinek sem jutott eszébe, hogy a királykisasszony rut, mindenki csak azt mondta:

— A mi áldott királykisasszonyunk, a mi drága kincsünk, a kinek nincs párja a kerek világon.

Boldog volt most már a király is, a királyné is, és a király így szólt:

— Ugy volt biz az, hogy nem értettük. Azt hittük, külső ragyogás az igazi szépség. Pedig a szép lélek a legszebb ékesség a világon.

A SNUCZI ÉS A HÓFEHÉRKE.

Ugy a Snuczi egy fürge, vidám, okos kutyácska volt, azt talán már a nevéből is ki lehet találni. De a Hófehérkéről valaki még azt gondolhatná, hogy bizony talán valami mesebeli kisasszony, talán éppen az, akiről a mese szól, ámbátor nem igazi magyar mese.

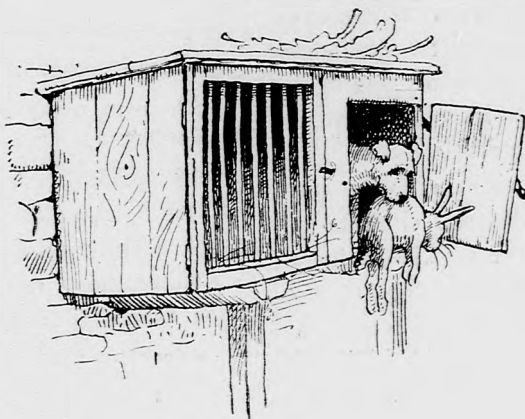
De ez a kedves kis Hófehérke nem volt semmi-féle atyafiságban semmiféle mesebeli kisasszonyokkal, s úgy gondolom, nem is tudnak egymásról semmit. A nevét pedig csak azért kapta, mert igazán olyan fehér mint a hó, különben pedig két hosszú fülecskéje, négy apró lábacskája, vörös orrocskája és puha szőrbundácskája van, mert hát ő nem egyéb, mint szerényke kis házi nyulacska. Azonfölül pedig még a Snuczi jó pajtása.

Nem is csoda, ha jó pajtások, mert már rég élnek egy udvaron, ha nem is egy kenyéren. Mert Snuczi a jó csontot szereti, Hófehérke meg a zsöngé saláta levelet. És ez nagyon jól volt így, mert egyik sem vágyódott a másiknak csemegéje után, igazi jó barátságban élhettek.

Ezt meg is tették s nem szabad elvitatni az igazságot, hogy az érdem majdnem egészen Snuczit illette. Mert a kutya rendszeren nem igen tart barátságot nyulacskával, hanem szereti kitekerni a nyakát, amit könnyen megtehet, mert sokkal erősebb; a nyulacska pedig, ha el nem futott, védeni sem tudja magát.

No de Snuczival szemben nem is volt erre szüksége a nyulacskának, sőt ha más valakitől vagy valamitől megijedt, rögtön szaladt Snucziboz, aki vitézül és lovagiasan meg is védelmezte minden bajtól.

Mert az okos, hűséges Snuczi nagyon jól tudta, hogy kis gazdájának, Bertikének, kedves jószágá Hófehérke is. Már pedig az világos, hogy a hú kutya védeni tartozik a gazdája jószágát.

... SZÁJÁBAN A NYULACSKÁVAL.
(Lásd a 238. lapon.)

Nagyon jó barátságban éltek tehát és Hófehérke kicsi korától fogva hozzá szokott, hogy Snuczit mint védőjét és játszó társát tekintse. Olyan vigan eljátszadoztak az udvaron, hogy egész multság volt nézni. Bujócskázta, kergetőztek és ha bele fáradtak, egymás mellé heveredtek le. Snuczi elővett egy darab csontot és rágicsálta, Hófehérke pedig elővonszolt egy-egy salátalevelet és azt majszolgatta. Mindegyik eldicsekedett, milyen jó az ő csemegéje, a másik pe-

dig ráhagyta, hogy elhiszi, de nem kér belőle.

Ekképen nagyon szépen volt minden, de egy napon aztán olyasmi történt, ami nem igen tetszett Hófehérkének, de még kevésbé Snuczinak.

A falu tulsó végéről látogatóba jöttek Arankák. Bertike ügyes, udvarias kis gavallér volt és nagyon iparkodott, hogy a kis Arankát mulattassa. Előszedte minden játékszerét, csak hogy ezzel nem igen boldogult, mert az ólom katona, dob, kard és puska, ha még olyan szép volt is, Arankát nem igen mulattatta. Csak hogy Bertikén nem lehetett egykönnyen kifogni.

— Jöjj csak, Aranka, mutatok valamit, az bizonyosan fog tetszeni.

Kivezette az udvarra a nyulacskához. Ezzel aztán csakugyan eltalálta az igazit. A nyulacska olyan szelid volt, hogy engedte magát ölbe venni, simogatni, dédelgetni s Aranka alig akarta letenni a kezéből.

— Jaj de kedves, aranyos kis jószág! Jaj, ha nekem ilyen kedves állatkám volna!

Még ozsonnára is alig akart bemenni s mihelyt megozsonnártak, megint sietett ki a nyulacskához. Mikor aztán végre haza kellett indulni, ugyancsak nehezen vált meg a nyulacskától.

De nem is vált meg. Bertike sugott valamit a mamának, a mama mosolyogva intett s mikor Aranka már távozóban volt, Bertike egy kosárkát adott át neki.

— Vidd ezt haza, Azanka. De vigyázz, utközben le ne vedd a födelét.

Már így persze a kis leány roppant kíváncsi lett, mi lehet a kosárban? Bele is kukkantott.

— A nyulacska! Jaj, a kedves nyulacska! Nekem adod? Oh, de jó vagy!

Örvendve vitte haza. Csak azt nem értette, mit settenkedik a Snuczi oly nyugtalanul utána. Hiába küldözte haza, csak kísérte tovább és csak az Arankák kapuja előtt állt meg, mintha tudná, hogy idegen udvarra nem illik betolakodni.

Aranka rögtön gondoskodott kis kedvenczéről, előkerített egy ketreczet, rakott bele friss saláta-levellet s elhelyezte Hófehérkét, aki busult ugyan egy kicsit, de mint aféle jámbor, szelid jószág, bele nyugodott a sorsába.

De nem nyugodott ám bele Snuczi. Mikor látta, hogy Aranka távozik, gyorsan előiramodott és egyenesen a ketrecznek tartott. Aranka, ki még egy marék friss levelet hozott a kertből, épen arra tért vissza, hogy valami nagyon furcsát lásson. Snuczi éppen kifelé bujt a ketreczből, szájában a nyulacskával. (Lásd a képet a 237. lapon.) Azián futásnak indult vele.

Aranka meg is ijedt, csodálkozott is és utána iramodott. Így aztán eljutottak Bertikékhez, ahol Snuczi szépen letette a nyulacskát.

Bertike is csodálkozott és kissé meg is haragudott.

— Ejnye gonosz Snuczija! Hát te vissza hozod, amit én elajándékozok?

— Ez igazán furesa! szólt Aranka. Ugyan miért tette?

— No, tudod, azt én értem. Nagyon jó pajtások voltak, hát Snuczi nem akart megválni tőle.

A jó kis Aranka erre aztán Snuczit szerette meg nagyon.

— H
Snuczi na
hiven raga
san szom
pedig én r

— D

— J

engedd m
hordok ne
én is mu
mindnyáj

Ugy

ma már r
tözött, d
getik, me
barátság

F

SZÉ

Bá

Mo

Fé

Ug

Hó

No

Az

Eg

Ig

V

IGA

cz

szerre le

—

egyik. I

tál, csak

—

csirke v

Od

megmoz

— Hiszen ez nagyon derék! Ez a Snuczi nagyon kedves kutyácska, ha ilyen hiven ragaszkodik a barátjához! Bizonyosan szomorkodnának egymás nélkül, azt pedig én nem akarom.

— De én neked adtam a nyulacskát.

— Jól van, hát az enyém lesz, de engedd meg, hogy itt tarthassam. Majd hordok neki kövér saláta leveleket, aztán én is mulatok veled, te is, Snuczi is. Így mindnyájan meg leszünk veled elégedve.

Ugy tettek s minden jól volt. Snuczi ma már nincs többé, Hófehérke is elköltözött, de Aranka és Berti ma is emlegetik, mert a két állatkának ez a ritka barátsága valóságos megtörtént dolog.

FOTOGRAFUSNÁL.

(Képpel a ezimlapon.)

SZÉPEN csücsülj s mosolyogj,
Bátran nézz, de ne mozogj!
Mostan igazítja rád
Fényképész a masinát,
Ugy forgatja azt a gépet.
Hogy jól sikerüljön képed.
Nagyapának van az szánva,
Az ő születés-napjára:
Egy éves a hetvenesnek
Így szerzi az örömet meg.

GYANUS VENDÉG.

(Képpel a 232—233. lapokon.)

VIGAN kergetőzve száguldott két fiatal czicza a nyitott kerti házba. De egyszerre leselkedve állottak meg.

— Nézd csak, mi van ott! szolt az egyik. Nem lehet más, mint peccenyés tál, csak hogy fel van fordítva.

— Az is a! És hátha jóféle sült csirke van alatta? Próbáljunk szerencsét!

Oda lopóztak és próbálgatták, hogy megmozdítsák, fölemeljék azt a tálat. De

nagyon nehéz volt, meg sem bírták mozditani.

— Hm! Mit csináljunk? Ki kell gondolnunk valamit.

Még javában törték a fejöket, mikor egyszerre, ni, milyen csoda! — a peccenyés tál megmozdul és lassan haladni kezdett. A két czicza meghökkenve hátrált s mekkora volt az ijedelmök, mikor azt is észre vették, hogy a tál alól egy förtelmes fej és négy csuf kurta láb nyul ki.

— Jaj, ez talán valami szörnyeteg! Végünk van!

Megszólalt erre a csuf fej:

— Ugyan ne ijedeztetek, ti kis oktondiak! Nem bántalak én, még ha akar-nám se tehetném, mert ti fürge lábu macskák vagytok, én pedig lassan czammogó tekenős-béka. Nem is bántok én soha senkit.

Erre a két czicza ép oly hirtelen nagyon hetykévé lett.

— Vagy úgy! Hát te csak afféle hitvány, élhetetlen tekenős-béka vagy? Akkor hát pusztulj innen, nem tőrünk itt akármiféle jöttment csavargót!

— No, fiatal barátim, csak ne ítéljetek oly hirtelen. Mert lássátok, ha nem vagyok is olyan ügyes és fürge, mint ti, de azért itt többet érek. Ritka fajta vagyok ám, azért hozatott ide gazdánk és nagyon jól tart, megbecsül.

— Haha! Talán bizony azt hiszed, hogy többre becsül, mint bennünket? Oh, te csuf jószág, hát nem röstelsz még dicsekedni is?

S a két czicza nagyot nevetett s aztán csufolta az idegent. De ez nem haragudott meg, csak azt mondta:

— Fialatok mindig rosszul teszik, ha csufolnak olyat, amit nem ismernek.

Ezen a cziczák még nagyobbba nevettek. De aztán félre osonva elbujtak mert az öreg kertész lépett be, vele pedig a gazda, egy tudós természetbuvár.

— Itt van, itt van! szolt a kertész

örömmel. Mondtam, hogy nem lehet nagyon messze.

— No, azért máskor mégis jobban vigyázzon rá, nehogy elvándoroljon. Nehezen jutottam hozzá, jól gondját kell viselni.

S a gazda maga emelte föl a teknőczőt és vitte ki a kertbe, hol külön jó helyecske volt berendezve számára.

A két cicza boszankodva sompolygott elő.

— Hallottad? Hogy dédelgeti, hogy félti ezt a csufjóságot?

— Reánk pedig soha nem is hederít, sőt elkerget, ha közelében nyávogunk.

— Hát ugy látszik, mégis igaz, nem szabad hirtelenkedni sem az ijedzéssel, sem a hetvenkedő csufolódással, mert mindenképen bele veszhetünk.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 12-dik számában közölt csillagrejtvény megfejtése:

T Á T R A

Helyesen fejtették meg: Zalai Ilonka, gr. Erdődy Jeanne, Csihál Hortensia, Korcsák Lujza és Béla, Heimbach Irénke, Stern Ilona, Irma és Sándor, Kelemen Blanca, Nagy Irma, Goldfinger Irénke és Blanca, Sigray Antal, Posztóeczky Margit, Szilágyi Ágota, Fülöp Mariska, Bernáth Emil és Dezső, Szeszler József, Gulácsy Irén, Dömök Margit és Pista, Redlich

Ella és Cornel, ifj. Rakovszky Károly, Messer Rudolf, Patay Tibor, Chéreau Emma, Jankó Abigail, Gschwintd Ernő, Deutsch Edith és Marianne, Balázs Ilona és Margit, Grún Olga, Eisler Janka, Ritter testvérek, Guary Malvine, Solymos Ilona, Viesel Rózsa, Fodor Pólka és Izuska, Schlichter testvérek, Künsztler Béla, Schossberger L. Giduska, Sugár Katicza, ifj. Szent-Imrey Tamás, Taussig Andor, Steinberger Rosa, Feleki Flora és Józsi, Fried Sándor, Vég Józsa, Grolzhammer Ilona, Adler Irén, Geley Gyula, Eördögh Rosa, Welsch Jenő, Holzwarth Ferike, Freund Gyula, Beck Blanca, Láner Kornél, Prettenhoffer Pistike, Fritse Erzsike, Gutwillig Angela, Frank Jenő, (beporozni irást illetenség. F. b.) Koritschoner Margit, Ivánts Margit, Lafrankó testvérek, Geisz Tibor, Wenzel Vilma, Frank Margitka és Ilonka, Seefehner Emilia és Aranka, Lővy Kata és Berta, Jászffy Blanca, Berger Irén, Beck Irén és Sarolta, Titze György, Zonda Irma, Boross József, Zsigmondy Zoltán, Lamm Zsiga és Dezső, Schuler Gusztika, Visontai Ilonka, Bogdánffy Katinka és Lenke, Molnár Etelka, Osváth Ferencz, Battha Bálint, Philipp Pista, Ráth Vilma, Hoffman Béla, Lustig Thekla, Hammermüller Olga, Fülöp Mariska, Schweiger Irma és Katinka, Murárik Berci, Kéleti Irén, Hermine és Jenő, Stern Károly, Tallián Irma, Madarász Mariska és Olga, Fialka Mariska, Plotényi Nandine, Jenő és Géza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schlichter testv. A beigtatott rejtvény sorát várja. A rejtvények közül a 2-ik számú nem rejtett szó, de rejtett név; az összevetésekből kimaradtak: *kefe, derce, kád, kerek, ezár, kár* stb. Az 5-ik számban (mely szintén csak névrejtvény) hibásan van görög bölcsnek mondva Anakreon, mert ez költő volt. Györgyike meg épp ugy lehet fiunév mint lánynév. A »néma« meg nagyon általános van jellemezve, hogy »sajnálatra méltó«; mert az a dús gazdag is, ha p. beteg; az a vak, sánta is. *Jellemezni* köll az egyes szokat. És nem csak délben eszünk jóízűt, hanem este is, föltéve, hogy van étvágyunk és — harapni valónk. Ez apró megjegyzéseket vegyék figyelembe, ha közölhető rejtvényeket akartok szerkeszteni. — **Fülöpp Elza.** Jókívánságodat teljes szívből viszonzom. Ha még most nem érzed elég erőt a versenyre, majd megnövekedel esztendőre, amidőn az újabb versenyeken már részt vehetsz. — **Sigray Antal.** Az újat is besoroztam. — **Tóth Elemér.** A számtani talalós mese csak változata a multkorinak. A csigarejtvény bevált. — *Több levélről a jövő számban.*